

ȘORICEII , DOAMNEI MARLOWE

TEXT DE

Frank Asch

ILUSTRAȚII DE

Devin Asch

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE

Ioana
Văcărescu

CORINT BOOKS

Fiecare milimetru al casei lui Eleanor Marlowe era extrem de curat și de ordonat. Podelele erau ireproșabil măturate și curățate. Paharele din dulap scliceau de parcă erau din cristal. Covorul din salon, proaspăt spălat cu șampon special, mirosea a levănțică, iar pe fiecare măsuță și pe fiecare raft se afla câte un frumos vas cu flori proaspete, răspândind o mireasmă încântătoare.

— Am sosit, a șoptit doamna Marlowe.

Din spatele aragazului a apărut un năsuc împodobit cu mustăți lungi.

— Suntem în siguranță dacă ieșim acum?

— Bineînțeles, puteți ieși liniștiți, a mieunat doamna Marlowe.

În clipa aceea, o întreagă familie de șorice s-a revărsat din fiecare firidă și colțișor al apartamentului ei.

— Cum a fost azi la bibliotecă? a întrebat-o bunicul Paul.

— A fost o zi destul de plină, i-a răspuns doamna Marlowe. Ajutorul meu nu a venit astăzi la serviciu, nu s-a simțit bine. Așa că am fost nevoită să mă descurc singură cu toți clienții, să pun toate cărțile noi pe rafturi și să le citesc pisoiașilor.

— Și noi am fost tare ocupați, a spus mătușa Gerty. Am lustruit tacâmurile, ne-am ocupat de răsadurile de busuioc și ți-am pregătit o supă delicioasă, de anșoa și arpagic.

— Și eu am ajutat, a intervenit Billy Joe, uitându-se în trusa pentru tricotate. E gata basca mea?

— Sigur că da, i-a răspuns doamna Marlowe și i-a întins tânărului șoricel o frumoasă bască împletită. Am terminat-o în drum spre casă: am profitat de timpul petrecut în troleu și am tricotate ultimele rânduri.

— Hrm, hrm... și-a dres glasul bunicul Paul. Dacă tot a venit vorba despre troleu, nu cumva, din întâmplare, ai... ăăă...

— Haide, bunicule Paul, l-a încurajat doamna Marlowe. Suntem cu toții prieteni. Dacă ai ceva de spus, spune-o direct!

— Păi... ăăă...

În cele din urmă, bunicul Paul și-a luat inima în dinți și a pus întrebarea la care se gândise toată după-amiaza:

— Nu cumva te-ai oprit în drum spre casă, din întâmplare, la Magazinul cu Delicatese din Pește și Brânză al lui Kat?

— Vai de mine! a exclamat doamna Marlowe. Era cât pe ce să uit!

A scos din sacoşa pentru cumpărături o roată de caşcaval.

— N-am găsit caşcavalul Gouda despre care mi-aţi spus, dar cred că o să fie pe placul vostru şi şvaiţerul acesta.

— Oh, n-o să ne săturăm niciodată de şvaiţer! a exclamat bunicul Paul. Nu-i așa, Billy Joe?

— Niciodată! a strigat entuziasmat tânărul şoricel. Mie îmi place să-mi bag nasul în găuri! Cu caşcavalul Gouda n-am cum să fac asta.

În timp ce şoriceii se așezau frumos la coadă, doamna Marlowe a început să taie caşcavalul în cuburi mici.

— Nu-i nevoie să vă înghesuiţi şi să vă împingeţi, le-a amintit ea cu blândeţe. Avem destul pentru toată lumea.

— Eu m-am îngrăşat cu cincizeci de grame de când ne-am mutat aici, a declarat deschis verişoara Amanda.

— Şi eu m-am îngrăşat, a spus fratele Albert, chicotind ştrengăreşte. Dacă n-aş cunoaşte-o, aş crede că doamna Marlowe ne îngraşă ca să aibă o gustare mai consistentă!

— Vai, ce grozăvii mai spui şi tu, Albert! a chiţăit mătuşa Gerty. Ştii foarte bine că doamna Marlowe ne-a invitat să locuim cu ea pentru că are un suflet tare bun!

— Şi chiar riscându-şi viaţa, aş putea spune! a adăugat bunicul Paul.

Chiar în clipa aceea s-au auzit niște bufnituri puternice la ușă.

— Poliția! Deschideți ușa! a răsunat o voce mânioasă.

— Repede! Ascundeți-vă cu toții! a șoptit tânăra văduvă.

Șoriceii doamnei Marlowe erau cât se poate de disciplinați. Îi pregătise și îi antrenase ore în șir, așa că fiecare știa unde să se ascundă. Știa, de asemenea, că erau nevoiți să rămână într-o tăcere desăvârșită până le spunea ea că puteau ieși din nou.

BANG BANG BANG!!!

— Deschideți imediat sau scoatem ușa din țâțâni!

— Numai o clipă, vă rog!

Doamna Marlowe a verificat peste tot, asigurându-se că toată lumea era bine ascunsă. Apoi, netezindu-și cu grijă rochia, a răsuflat adânc și a tras zăvorul.

— Eu sunt locotenentul Manx, a rostit un motan cenușiu cu blana lucioasă, în timp ce-i flutura prin față legitimația strălucitoare a Securității din Ținutul Pisicilor, iar el este ajutorul meu, sergentul Baxter.

Doamna Marlowe a simțit mirosul puternic de cremă de ghetă ce se răspândea din bocancii de piele ai motanilor polițiști și faptul că unul dintre ei, ori poate amândoi se dăduseră cu prea mult parfum.

— Ce s-a întâmplat, domnule polițist? a întrebat tânăra văduvă cu un zâmbet amabil.

— Am primit o plângere de la unul dintre vecinii dumneavoastră, i-a răspuns sergentul.

Avem motive să bănuim că adăpostiți șoareci în casă!

